

ригитъ и ги дрънка. Заптиитъ го държатъ, блъска въ пушките въ гърба да върви по-бърже.

Предъ бащината си кжща Пановъ съ най-високъ гласъ иска прошка отъ баща, майка, роднини... Нѣмаше българинъ въ този день въ Търново да не пролѣе сълзи за този славенъ момъкъ, който обичаше свободата на своето отечество.

Когато шествието стигна до губилището, до бесилките стояха цигани, готови да покачатъ осждени-тъ. Войската обиколи мѣстото. Веригитъ бѣха откачени и снети. Следъ изповѣдание отъ свещеникъ двамата добри българи, родолюбци — Бачо Киро и Иванъ Пановъ — увиснаха на бесилките...

Въ сжщия часъ въ Горна Орѣховица бѣ показенъ на бесилката Георги Измирлиевъ, родомъ отъ Горна Джумая дошълъ юнкеръ отъ Русия, да се бори за свободата на България.

На 10-ти юний бѣха обесени на сжщото мѣсто въ Търново 7 души отъ Габровскитъ колиби, защото въ началото на възстанието убили двама турски стражари.

На 15 юний бѣха извадени отъ тъмницата Цанко Дюзтабановъ, Якимъ Цанковъ и свещеникъ Иванчо. Зрелището бѣ много мрачно и тжжно. Много турци, които минаваха за добри хора, съжалиха осжденитъ и настояваха да се отмѣни бесенето съ затворъ, но нѣмаше, кой да ги слуша. Тримата тѣзи бележити и уважавани габровци увиснаха на бесилките за най-голѣма скърбъ на българитъ.

Цанко Дюзтабановъ извика на познатитъ си:

— Не плачете за мене, обичамъ България и умирамъ за нея.

Осжденитъ севлиевци бѣха изкарани отъ Търново и пратени оковани въ Севлиево.